

talt. Det ærede Medlem dvælede ikke meget ved det, der var rigtigt, men derimod meget ved det, der var galt, og derfor kan jeg vel nok gaa ud fra, at det, han ikke har opholdt sig ved, var rigtigt. Jeg kan være sikker paa, tror jeg, at han har underkastet mine Ord en grundig Drøftelse og trukket alle de Urigtigheder frem, han har kunnet finde. Først mente det ærede Medlem, at jeg havde fremsat to uridderlige Paastande, den ene mod Juristerne og den anden mod General Bahnson. Jeg udtalte om Juristerne, at de antagelig lønnes med visse Procent af den Laanesum, de skaffe, og derfor kunde jeg ønske at vide, hvad Hr. Højesteretssagfører Shaw havde modtaget af General Bahnson for dette Laans Ordning. Sagen var jo nemlig den, at General Bahnsons Sager allerede den Gang stode meget daarligt, og at han Aaret i Forvejen maatte hjælpes med en Sum paa 50,000 Kr. Naar det ærede Medlem nu faar Ordet, som jeg har set, at han har ønsket, efter mig, vil han jo sikkert give os Oplysning om, hvorfra de 50,000 Kr. stamme. Det er et Laan, som Højesteretssagfører Klubien ordnede, og det ærede Medlem vil sikkert give os nøjagtige Oplysninger, da han jo er saa meget inde i denne Sag, hvorfra de 50,000 Kr. stamme. Jeg antager nu imidlertid, at naar en Jurist hjælper sin Klient i en vanskelig Stilling, faar han sikkert ogsaa sin rundelige Betaling derfor. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at jo vanskeligere det er at faa en saadan Sag ordnet, desto bedre maa man betale derfor, det er der ikke noget at sige til, det er ikke nogen som helst Art af Fornærmelse mod Jurister, det er der ikke Spor af uridderligt i at antage.

Men jeg vil sige en Ting til. Hvis det i dette Tilfælde ikke netop gjaldt om at hjælpe General Bahnson, hvorfor fik han saa ikke dette Laan af en offentlig Laaneinstitution? Hvorfor henvendte han sig ikke et andet Sted, og hvorfor gjorde man saa det i Centralkomiteen, at man sagde nej til de andre Laanebegæringer, der vare indkomne; det er blevet oplyst, at der var flere andre, der søgte Laan, men man foretrak at hjælpe General Bahnson. Hvis det kunde have sket lige saa godt ethvert andet Sted, var det dog naturligt, at General Bahnson søgte Hjælpen et andet Sted. Det var jo paa Forhaand ikke saa morsomt netop for General Bahnson at laane af en Fond, som var bestemt til at hjælpe Invalidere, og af en Fond, hvor hans Kontorchef sad som et vigtigt

Bestyrelsesmedlem. Det var af den Slags Ting, som paa Forhaand maatte skræmme en Mand fra at søge Laan der. Hvis han vilde staa med fuldstændig rent Brød i Posen, vilde han have sagt: Jeg vil hellere søge mit Laan et andet Sted, hvor der intet som helst kan forekastes mig, at jeg laaner der. Mod Bahnson skulde det være en ærerørig Sigtelse, at jeg har sagt, at det snarere skulde være Justitsministeren end Finansministeren, der skulde undersøge hele denne Sag. Det ærede Medlem har jo selv oplyst os om, at Vurderingen af Thaarupgaard ikke alene omfattede Gaarden men ogsaa Inventarium og Løsøre, og der var ogsaa givet Pant herfor. Men det ærede Medlem vil dog neppe benægte, at Pantet var i væsentlig Grad forringet, den Gang Landmandsbanken overtog det. Nu tillader jeg mig at spørge det ærede Medlem, om han mener, at det er lovligt og tilladeligt at forringe Ting, som ere pantsatte til andre Mennesker; om det ikke er af den Art Ting, der snarere høre ind under Justitsministerens end under Finansministerens Undersøgelse. Det ærede Medlem kan dog ikke nægte, at Pantet er blevet forringet, naar det i 1889 takseredes til 290,000 Kr. og i 1898 solgtes for 80,000 Kr., og denne Forringelse skyldtes ikke alene nedadgaaende Konjunkturer. Det kan det ærede Medlem ikke bevise. Nu siger det ærede Medlem, at Vurderingen falder hverken Centralkomiteen eller General Bahnson til Last. Jo, Vurderingen falder i høj Grad Centralkomiteen til Last, eller ikke Vurderingen, men at der blev givet Laan paa den Maade.

Det falder i høj Grad Centralkomiteens juridiske Raadgiver til Last, at han uden videre tog en saa høj Vurdering for god, thi det var Centralkomiteens juridiske Raadgiver bekendt, at Laantageren sad meget daarligt i det. Det var ham bekendt, at General Bahnson Aaret i Forvejen havde modtaget et Laan paa 50,000 Kr., som det ærede Medlem slet ikke omtalte, den Gang han gik ind paa at tale om Laaneaffæren. Det forekommer mig ogsaa, at General Bahnson burde, hvis han kunde have faaet et Laan et andet Sted, have laant ikke netop af Invalidefonden.

Men nu kommer jeg til de Urigtigheder, som det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have gjort mig skyldig i. Jeg udtalte, at Højesteretssagfører Shaw burde have været opmærksom paa, at Ejendommen Thaarupgaard sættes til saa meget pr. Td. Hartkorn, at det var dobbelt saa